Dybeck d. 9 Aug. 1840.

Goda Augusta!

Att taga sig friheten att utan lof tillskrifva en vän, är tadelvärdt, men att sedan man en gång fått så vänskapsfullt svar som jag, en hel månad kunna tiga, är oförlåtligt, måste åtminstone synas Dig så. Som jag är mycket mån om att icke sjunka för djupt i din tanke, så skyndar jag ursäkta mig med den gamla phrasen: Jag har verkeligen icke haft tid att skrifva förr, men beder Dig tillika, min söta Augusta, sätta mera tro till dessa innehållsrika ord, än man annars vanligtvis gör. Förhållandet är helt enkelt det, att jag genom Klammas oförmodade långa bortvaro, hvarje postdag varit tvungen att tillskrifva henne så långa epistlar angående hennes landthushållning, att jag sålunda behållet tid nog öfrig till

2602-2

några ord för Dig, och i motsatt fall känt mig så trött att jag icke kunnat förmå mig skrifva en enda rad mer än jag nått och jemnt varit tvungen. För att dock ändtligen en gång i ro och fred kunna få tala med Dig, har jag utvaldt en serskildt dag dertill, och råkat få tag uti en af dessa lugna, melankoliskt tysta söndagar, som stadsboen aldrig får känna, men på oss landtboar, besynnerligt nog, göra samma verkan som vaggvisan på den skrikande barnungen. Allt är i dag så tyst och stilla att det minsta buller nästan förefaller som ett sabbatsbrott. Om vi icke hade beslutat att mot aftonen taga oss lätet motion på en höstvagn, så skulle jag sannolikt komma att förnöta tiden med högst sömngifvande reflexioner öfver ödets nyckfulla skickelser som låtet sammansmälta Dybeckspersonalen från 22 till 13, små barn inberäknade. Också syns på den gamla gården ingen brokig krans muntra flygga upp i luften och i rummen möter man, vid regnigt väder, ingen ansigtlig mer,

hvars skrattande mun utvisar ingen-
ting mindre än sorg öfver den mörka
prydnad som svarta Peters kärlek
förskaffadt den. Men den vise sörjer
icke länge öfver förflutna dagars
sällhet, utan trösta sig dermed att
gladjen väl återkommer, derföre vill
jag också tåligt afbida Mammas
återkomst, som enligt hennes sista
bref blifvit uppskjuten ända till den
sjuttonde dennes. Morföräldrarne ha
väl lofvat följa med, men Tante Johan-
nas sjukl förhindrar det vist. Att vår
goda farbror varit här, har Du vist
redan hört af Albrecht, också hänvi-
ser jag Dig till honom, om Du önska
en närmare beskrifning på denna
verkligt söta onde, och skyndar att
nämna några ord om hans följe-
slagare, hvars bekantskap jag gerna
önskat Din goda Marie, öfvertygad
om att den skulle förskaffat henne
mången rolig stund. Tänk Dig en
ung femtonårig herre, något liten
till växten med vackert gulbrunt
hår, fina, nästan sköna drag, ide
mycket stora, men verkeligen vackra
ögon, och rak näsa samt något bru
ky, och som med förenämnda goda
egenskaper förenade en sällsynt söder-

länsk lifligthet som i synnerhet röjdes genom ögonens glans. Till det yttre näslan bara barnet, var han dock, hvad tankar, känslor och bildning beträffade minst några tjuge år gammal. Du kan icke tro, min söta Augusta, till hvilken grad denna goese roat oss flickor, som gerna kunde disputera och brottas med honom utan att behöfva frukta för att han, likt andra gossar, skulle kunna knuffa oss för hårdt mot väggen eller blifva något butter och ohöflig i sina svar. Den lugna värdighet hvarmed han, oaktadt sin ungdom, blandade sig i hvarje allvarsammare samtal, skaffade honom mången bitter blick af de öfriga herrarne, som icke kunde tåla att en sådan Gulbossnabbel motsade dem. Passionerad jägare, skicklig fäktare, dålig dansör och ett verkligt barn till utseende, när han ömt omfamnade och kyste min goda Fårbror, blef han oss snart så kär att vi med stor saknad sägo honom lemna Sverge.

Som jag till min största förskräckelse upptäcker att jag redan kludderat på fyra sidor så kan jag endast medgifva mig att tacka Dig för Ditt så innerligt välkomna bref och bedja Dig framföra min vördnad till Dina föräldrar Marie och Gustafva, samt att icke glömma Din Johanna.